

Stig Granfors

OM INTE DU

Stig Granfors

Om inte du
(Will Diamond 1)

Äventyrsroman

© 2024 Stig Granfors

<https://stiggranfors.jimdofree.com/>

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6689-7

Böcker av Stig Granfors

Fakta

Civilisationens gåtor (2005), Skapelsens gåtor (2006), Livets gåtor (2008), En skön ny värld (2010), Historiska gåtor (2019), Biologiska gåtor (2019)

Romaner

Liv (2011), Glimt av hopp (2012), Skärseld (2013), Strid (2014), Botnia (2015), Varningen (2017), Hotet (2019), Om inte du - Will Diamond 1 (2024).

In English

Stonehenge threat (2021), If not you - Will Diamond 1 (2024).

Böcker av Stig Granfors och Marcus Granfors

Svenska

Neodym - Pyrrus och Kerk 1 (2020), Västvärlden - Pyrrus och Kerk 2 (2020), Östvärlden - Pyrrus och Kerk 3 (2020), Sydvärlden - Pyrrus och Kerk 4 (2021), Nordvärlden - Pyrrus och Kerk 5 (2021), Ökenplaneten - Pyrrus och Kerk 6 (2021), Vildarnas uppror - Pyrrus och Kerk 7 (2022), Skräcködlorna - Pyrrus och Kerk 8 (2022), Det intelligenta livet - Pyrrus och Kerk 9 (2022), Evakueringen - Pyrrus och Kerk 10 (2023).

Engelska

Neodymium - Pyrrus and Kerk 1 (2020), Westworld - Pyrrus and Kerk 2 (2021), Eastworld - Pyrrus and Kerk 3 (2021), Southworld - Pyrrus and Kerk 4 (2021), Northworld - Pyrrus and Kerk 5 (2021), Desert Planet - Pyrrus and Kerk 6 (2021), Savage uprising - Pyrrus and Kerk 7 (2022), Horror lizards - Pyrrus and Kerk 8 (2022), The intelligent life - Pyrrus and Kerk 9 (2022), Evacuation - Pyrrus and Kerk 10 (2023).

In i det okända

Det kommer att bli bättre.

Pyrrus och Kerk

Han var en lång, välbyggd man med djupgående ögon i samma mörkbruna färg som hans långa hår. Hans ansikte var smalt, med höga kindben och en lätt spetsig haka. Han var ganska stilig. Men något om honom var fel, helt fel. Alla som träffade honom fick det intrycket.

Kanske var det hans tystnad. Han pratade aldrig, visslade sällan, mumlade inte för sig själv eller sjöng, inte ens när han var ensam. Han var den där ständigt allvarliga typen. De flesta undvek hans blick. Kanske var det hans ögon. De var långt ifrån vänliga. Glittret hade något skadligt i sig. Kvällen var likadan som de senaste, grumligt mörk mot horisonten, lika hård och kall som öknen långt borta. Det var förvånande, för denna tid på året höll havet vanligtvis denna del av kolonin varm hela natten.

Den onde mannen hade hämtat med sig kylan. Han hade varit älskvärd en gång, hans leende hade till och med charmat kvinnor, men inte de senaste åren. Han hade förändrats totalt och log inte längre. Han log inte heller den här kvällen. Han levde enbart för dessa uppdrag och det fanns inget älskvärt över dem. Enbart han såg den perversa njutningen i dem.

Han hade varit en av de sista som evakuerades från Jorden. Han förstod inte hur han hade haft sådan tur. Så många hade lämnats kvar, människor som skulle ha så mycket bättre förtjänat en plats i rymdskeppet. Men han fick den sista sittplatsen. Det måste betyda något, hade han tänkt. Det uppfyllde ett visst syfte i hans liv. Han var tvungen att göra det bästa av det.

Hans vridna sinne sa honom att bortförandet av barnen var detta syfte. Denna nya uppgift var hans levnadskall. I söder betalades ett högt pris för barn, särskilt för flickor. Ju yngre desto bättre.

Han borde ha lett åt tanken, men det gjorde han inte. Han var samma stenansikte som alltid. Folk undvek honom på grund av det förändrade utseendet, vilket naturligtvis fick honom att undvika andra. Han behövde inte människor. Men han behövde barnen. De var lätta att kidnappa. De kämpade sällan emot, särskilt inte efter att han injicerade drogen i dem.

Hans mästare i chikantrakterna i söder hade försett honom med det kraftfulla läkemedlet. Det fick offren att somna på några sekunder.

Han satte ryggsäcken till rätta på axlarna och vandrade snabbt. Vid det här laget kände han alla sluttningar, slätten, åsen och kanjonen utanför byn. Något senare gick han genom den lilla skogen med höga tallar och närmade sig de första husen. Flickan han hade som mål bodde i huset på vänster sida.

Hennes far var på affärsresa och flickans mamma skulle inte bjuda något motstånd. Hon skulle inte ens märka honom om allt gick enligt planen. Han ville inte döda henne, men om han måste, skulle han inte tveka.

Men ju mindre uppståndelse, desto bättre. Han var alltid försiktig.

Han gick ner i den lilla kanjonen och följde den. Han älskade dessa otämjda kanjoner. När de första flyktingarna anlände till planeten hade det funnits många bergslejon som strövade i skogen och i öknen. De var borta nu, jagade tills det sista försvann från bebodda trakter. Ingen hade tänkt desto närmare på det. Flyktingarna ville bara eliminera det omedelbara hotet. De tänkte inte på konsekvenserna,

gnagarna som plötsligt ökade i antal och som förstörde grödorna. Det var inte lika lätt att bli av med gnagarna. Bergslejonen hade varit lättare att utrota.

Då och då passerade han övergivna stugor eller en samling av dem. Dessa kanjonbosättare hade varit desillusionerade överlevande, som trodde att slutet på mänskligheten närmade sig. De hade haft fel. Människan utvecklades och anpassades till nya förhållanden. Överlevarna hade inte varit tillräckligt starka och det var därför de inte överlevde på egen hand, avskurna från byn.

Mannen gav de kvarvarande ruinerna en förströdd blick. Han skulle aldrig bo på en så dålig plats. Han var en riktig överlevare, inte en av de svaga som kunde tänka sig att bo i primitiva skjul som dessa. Han ville ha mer av livet, en mening, ett syfte. Till slut hade han hittat det.

Kidnappningarna fick honom att känna sig hel, en del av mänskligheten. Han renade världen, eliminerade de svaga. En smutsig chikan med mera kinesiska drag än mexikanska hade en gång sagt åt honom att han hade ett snedvridet sinne. Chikanen hade inte levt länge. Han hade inte varit en överlevare.

Även om dessa kanjoner utanför byn verkade avlägsna, skulle de snart fyllas av nya invånare. Flyktingar från de överbefolkade områdena på Östvärlden lockades av den gröna och frodiga planeten och framför allt av det faktum att det fanns gott om beboelig mark överallt.

Kanske lockade namnet Smaragdplaneten också människor. Mannen brydde sig inte. Han hade inte varit intresserad av någonting utom vad han själv gjorde nuförtiden. De saker han var riktigt bra på, kidnappningarna.

Ett starkt månsken föll på det otämjda landet, allt var rent och vilt. På åsens trädlösa ryggrad var det låga gräset, som hade vuxit friskt under den korta regnperioden, redan torrt

och brunt. Det frasade lätt kring hans ben där han gick. Mannen bestämde sig för att vila ett tag. Han satte sig på en platt sten och funderade ett tag. Något rörde sig nära honom. Det var en skallerorm. Ormen lyfte upp sitt perfekt kilformade huvud och studerade mannen. Mannen stirrade tillbaka, hotfullt och elakt. Skallerormen blev orolig, reste sig längre upp från marken och stirrade intensivt. Mannen steg långsamt upp och rörde foten en aning. Skallerormen sänkte huvudet som om den redan förlorat kampen och kröp bort.

Mannen tittade föraktfullt på kräldjuret. Till och med de annars dödliga ormarna undvek honom. Han hade äntligen uppnått det han längtat efter.

Odödlighet.

Ingenting kunde stoppa honom nu.

Mannen darrade, men det var inte av kyla, han var bara spänd som en stålfjäder. Han behövde frigöra denna spänning i kroppen. Känslan var bekant. Endast våldsam handling hjälpte när han blev så här orolig och spänd. Det hade hjälpt tidigare och det skulle hjälpa nu.

Han stirrade på den flyende skallerormen. Han kunde lätt döda ormen med sina bara händer. Det skulle lätta en aning på nervositeten och vara det perfekta receptet för hans nöd. Men när han stirrade på bytet insåg han att dess existens var meningslös. Ormen fyllde visserligen en ekologisk nisch och renade på eget sätt miljön. Kanske den till och med såg en glädje i sitt normala liv, mera än vad han själv hade sett i sitt liv på länge? Ändå var han vida överlägsen. Nej, att ge sig på en flyende orm skulle inte lätta spänningen.

Det plötsliga tvivlet fanns ändå där och fick honom att skaka ännu mer. Var ormen viktigare än han? Nej, det kunde inte stämma. Han var en högt stående varelse. Han renade världen på ett meningsfullt sätt. Han hade ett syfte i

livet och skulle leva för evigt. Lättad av tanken satte han sig ner på den platta stenen igen.

Han öppnade ryggsäcken och tog ut ett litet bröd och en vattenflaska. Chikanmästaren hade också försett honom med denna packade kvällsmåltid. Han såg upp mot den mörka himlen. Han hade äntligen hittat sin plats i universum. Han var lika bestående som månen och stjärnorna. En stark känsla uppfyllde honom. Han hade äntligen utvecklats till den människa som han skulle vara. Han ville tjuta mot månen, men hejdade sig i sista stund. Överdriv inte, tänkte han. Du kan tjuta senare när du har utfört nattens uppdrag. Han tuggade på det lite torra brödet och drack vattnet. Han var mycket nöjd med sig själv, med sitt liv och sin existens.

Odödlig.

Perfekt.

När han var klar med sin enkla måltid fortsatte han sin ensamma vandring till byn. Han brydde sig inte om ensamheten. Den följde med hans existens. Han hade ett syfte. Allt annat skulle bara försena honom, få honom att inte fokusera på huvudmålet.

Han gick nedför åsens södra sluttning i trädens skuggor vid kanjonens ände. Luften var fräsch och söt. Det var inte långt kvar. Han kände en stickande känsla i kroppen, som om han glödde i mörkret. Han kom ut ur skogen och betraktade huset framför sig. Flickan sov i ett rum på baksidan.

Han gick tyst fram till huset och steg försiktigt för att inte bryta några kvistar. De okunniga människorna i byn sov alltid med sina fönster öppna.

Idioter.

De förtjänade att bli straffade.

Mannen drog ett djupt andetag. Han hade besökt den här byn för många månader sedan. Då hade målet varit ett annat hus på andra sidan byn. Byborna glömde faran så snabbt. Var alltid på din vakt. Det hade han lärt sig i tidig ålder. Varför gjorde inte byborna detsamma?

Han lyfte upp gardinen och betraktade den lilla sovande flickan. Hon hade gult hår. Chikanmästaren betalade mer för de gyllene.

Mannen smög in utan ljud. Han tog upp sprutan. Flickan vaknade inte ens när han gav henne injektionen. Hon fortsatte att sova och märkte inte att hon togs upp i främlingens armar.

Mannen dröjde inte kvar, tvekade inte. Han tog inte med sig flickans kläder. Han gick rakt ut ur rummet på samma sätt som han hade tagit sig in. Snart var han i skogen på väg mot ökenlandskapet. När flickans mamma upptäckte bortförandet, skulle han vara långt borta.

När han var på väg att gå ut ur skogen och fortsätta dök ett litet bergslejon upp, ett av husdjuret i byn. Det hade legat gömt under en torr buske och sprang nu rakt fram till honom, flämtande och hoppande. Lejonet ville leka. Dess tjocka håriga päls var fuktig, smutsig och trasslig, full av trasiga bitar av ogräs och löv. Det lilla lejonet stannade framför mannen, spände huvudet och såg upp på honom med ett obestridligt vänligt uttryck.

Lejonet märkte inte den elaka blicken i mannens ögon. Men lejonet förstod sitt misstag av mannens hårda spark.

Lejonet föll omkull och började yla. Det var ett högt ljud som förändrades till ett långt, utvidgat tjut. Mannen fick panik, tappade flickan och tystade husdjuret med en skarp sten som han hittade på marken.

Mannen lyssnade intensivt.

Hade någon hört ljudet?

Han lugnade sig när den djupa tystnaden fortsatte. Tjötet dröjde fortfarande kvar i hans öron när han tog upp flickan och fortsatte sin vandring. Flickan sov fortfarande. Mannen tittade på henne. Hon var vacker. Chikanmästaren skulle bli mycket nöjd.

Men mannen brydde sig inte om skönhet. Han hade lämnat den världen bakom sig för länge sedan. Hans plikt var att straffa folket på denna planet, ju oftare desto bättre.

Han blickade tillbaka mot byn. Bakom honom svepte svarta fåglar genom den molniga himlen, som om de var engagerade i att leta efter något lätt byte. Den mörka natten och den kompakta massan av träd gav intrycket av murar på ett olyckligt slott. Men det fanns inget slott där, bara ett hus med ett tomt rum. Mannen undrade vad flickans mamma skulle tänka när hon vaknade. Vad skulle hon göra först? Vad skulle hon säga när sanningen äntligen gick upp för henne? Mannen önskade att han kunde vara där när det hände. Det skulle vara en syn för gudar. Nu överlämnades allt detta till hans fantasi. Men han gillade det ändå.

Han började springa ut i den öde terrängen med flickan i armarna. Hon var nästan viktlös, utgjorde inget hinder.

Men han var tvungen att vara försiktig så att han inte steg ner i sprickorna och hålen längs vägen.

Han sprang hela natten och stannade när solen gick upp. De taggiga buskarna omkring honom badade plötsligt i ett tidigt ljus av vitt och gult. Han gick ner på knä med flickan fortfarande i armarna.

Hon såg underbar ut.

Han kände sig också underbar.

Så stark, så levande.

De magnifika känslorna svepte genom honom på en gång.

Han andades djupt. Det här var nästan för mycket. Han blev förvånad över att han återigen plötsligt hade fyllt en

sådan ljus dag med en överväldigande känsla av djupaste ondska.

Några droppar svett föll från hans panna på flickans ansikte. Hon vaknade inte. Hon skulle sova ganska länge än. Kanske skulle hon vakna i morgon när han överlämnade henne till chikanerna. På något sätt brydde han sig inte. Hon var inte hans längre, hade aldrig varit det. Ett nytt liv väntade på henne. Hon skulle äntligen bli uppfylld, precis som han.

Det kändes bra att leva.

Han såg upp på den stigande solen.

Han hade tagit namnet efter den gula skivan, Xalion.

Ja, han kände sig underbart levande.

En verklig överlevare.

Året var 3041. Kolonierna följde fortfarande Jordens tid, även om Jorden inte hade varit beboelig på flera år på grund av den farliga strålningen från rymden. Det fanns dock ett förslag på bordet. De flesta kolonier hade accepterat det nya sättet att räkna åren i denna avlägsna Andromedagalax, men vissa hade inte gjort det. Kolonin på Smaragdplaneten var en av dem som tvekade.

Natinka trodde att det hade något att göra med att kolonin var ganska ny. Många invånare hade fortfarande färska minnen från de goda åren på Jorden. De var inte redo att klippa dessa band ännu. Natinka å andra sidan hade börjat räkna den verkliga längden på ett år på Smaragdplaneten. Det verkliga året hade tretton månader, två dagar och sexton timmar. Det betydde att hon hade bott på planeten i ungefär tolv år nu och inte i fjorton år som den officiella siffran noterade. Det nya sättet att bestämma tid var rätt så komplicerat och hon hade inte ännu accepterat det fullt ut. Det betydde ändå ingenting i det långa loppet. Hon steg

upp med solen och gick till sängs när solen gick ned. Livet var enkelt med rätt attityd.

Men det här skulle inte vara ett enkelt jobb. Hon kände det i hela kroppen. Hon var på väg in i det okända, ensam utan stöd och visste inte var hon skulle börja.

Natinka studerade kartan. Hon var ganska nära Chicano Town nu. Hon längtade efter ett varmt bad. Den oändligt långa ridturen genom vildmarken hade plågat henne mera än hon väntat.

Staden var rätt ny, hade bara tio år på nacken, och var ett kärt samlingsställe för sådana som opererade på fel sida om lagen. Men som alla städer hade den också en mängd laglydiga medborgare. Det var bara det att dessa gärna höll sig undan, när de laglösa härjade. Natinka och hennes säkerhetsstyrka hade inte ännu kunnat ge stadens laglydiga medborgare det stöd de behövde. Chicano Town var än så länge tvungen att anpassa sig till det rådande läget och utvecklas i egen takt. Ibland skapade stadsborna sin egen rättvisa. Inget som säkerhetsstyrkorna kunde göra något åt. Tillsvidare.

Denna södra del av den första och hittills enda koloniserade kontinenten på planeten hade två städer av vilka Chicano Town var den största. Smaragdplaneten hade fyra kontinenter och endast en av dem hade bosättning.

De hade ännu inte byggt skepp för att korsa den stora oceanen till de tre andra obebodda kontinenterna, men dessa landmassor hade naturligtvis utforskats och kartlagts för många år sedan av rymdskepp och drönare.

Natinka tittade längtansfullt på kartans blå delar, som visade det stora havet. Hon såg det alltför sällan, längtade igen efter den magnifika utsikten.

Av någon anledning gjorde havet henne lugn. Hon hade vuxit upp i en ökenmiljö på jorden, i Zulu-regionen i

Sydafrika. Pyrrus och Kerk hade räddat henne från legosoldaterna och evakuerat henne till Andromedagalaxen, när livet på Jorden inte längre kunde överleva. Hon var sexton år då hon första gången såg vatten som sträckte sig bortom horisonten. Det hade varit en fantastisk upplevelse. Hon undrade vad Pyrrus och Kerk gjorde just nu. Hon hade inte sett dem på flera år. Pyrrus hade gått i pension från säkerhetsstyrka som han hade grundat med Kerk för många år sedan och var nu huvudsakligen engagerad i att sprida sin lära om fred och välstånd. Han kallade den nya religionen Neo.

De två rymdäventyrarnas hem, Dödsplaneten, hade också äntligen fått ett annat namn. Den fick namnet Pyrrus. Natinka hade deltagit i ceremonin för några år sedan. Hon hade lagt märke till att Pyrrus hade varit generad av det hela, men ändå accepterat äran.

Pyrrus och Kerk hade utsett Natinka till chef för säkerhetsstyrkan i den nya kolonin på Smaragdplaneten. Kolonin bestod mestadels av flyktingar från Jorden, men också människor från Östvärlden och Västvärlden hade flyttat till den gröna planeten när de andra bebodda planeterna hade blivit trångbodda.

Natinka hade några officerare att kommendera, men på denna spaningsresa var hon ensam. Hon tänkte inte ställa till med problem, hon sökte bara information.

Hon studerade kartan igen. Kontinenterna på Smaragdplaneten hade en gräsgrön färg. Alla fyra stora kontinenter hade denna starka smaragd vackra färg.

Kontinenterna var dock åtskilda av ett stort hav, som var klart blåaktigt. En del av havet, det breda Alghavet, var dock ett undantag som bekräftade regeln. Havet sträckte sig mer än hundratals mil mellan de obebodda kontinenterna och var naturligtvis målat grönt på kartan.

Alghavet bestod av stort och lugnt vatten som hade uppstått som ett resultat av havsströmmarna runt det. In- och utflödet av ytvatten var betydligt mindre i Alghavet än i resten av oceanen.

Alghavet var som ett stort bakvatten i skuggan av de närliggande starka strömmarna. Havet hade naturligtvis fått sitt namn från det faktum att området ständigt hade tjocka mattor av en speciell typ av gröna alger över ett mycket vidsträckt område. Havet var känt för sin djupblågröna färg och exceptionella klarhet. Sikten under vattnet var tydlig upp till sjuttio meter.

Natinka hade lärt sig att det fanns ett motsvarande alghav på Jorden. Det havet hade ett dåligt rykte på grund av de många fartyg som hade försvunnit i området. Detta rykte hade förstärkts av den ofta totala stillhet, där algtången tvingade många fartyg att driva hjälplöst runt i det som ibland kallades "Skeppsgravgården".

Det flytande alghavet på Jorden hade dock en gång erbjudit både skydd och mat för hundratals djurarter. Små ryggradslösa djur hade levt i tången och lockat stora rovdjur vars avföring i sin tur gav näring åt algerna.

Natinka antog att detta också var fallet med Alghavet på Smaragdplaneten. Alghavet var redan en frizon för många arter av havssköldpaddor. Särskilt de minsta sköldpaddorna simmade, så snart de kläcktes, till algernas trygghet, där de kunde i lugn och ro festa på maneter, sniglar, krabbor och räkor under de första farliga tillväxtåren. Detta visade en drönare, som svävat i många dagar ovanför Alghavet.

Det fanns fortfarande ingen bosättning på de tre kontinenterna bortom havet. Huvudkontinenten var för tillfället tillräckligt stor för att försörja den lilla kolonin på cirka tiotusen individer. Barrskogar med höga tallar fanns i norr medan södra sidan hade ett mer ökenliknande klimat

med stora sandiga öknar och många kaktusväxter, av vilka de flesta blommade året om i starka färger av gult och rött. Natinka plockade en kaktusros och placerade den i sitt hår. Hon var trött och svettig, men det förändrade inte det faktum att hon ville se fin ut.

Det blev kallare. Den tunna ökenluften hade inte behållit mycket av dagens värme och när de svarta molnen blockerade solstrålarna hade kvällskylan dragit in långt före solnedgången.

Natinka darrade plötsligt och försökte få sin häst att trava snabbare. Men fullblodet var trött och gammalt. Hon tittade på klockan. Mer än en timmes ridning kvar. När den kyliga vinden färgade hennes fingrar blå, insåg hon att hon behövde klä på sig en tjockare jacka. Hon stannade och sökte i sadelväskan. Hon hade inte packat mycket, eftersom hon trodde att hon var på väg till ett varmare klimat. Hon hade glömt hur kall öknen kunde vara efter solnedgången.

Det fanns inget skydd i denna del av vildmarken, inte den minsta dal eller kanjon som skydd mot snålblåsten. Den kalla kvällsbrisen stönade och visslade obehindrat genom den glesa, låga vegetationen av ökenbuskar som naturen hade försett med otäcka vassa taggar istället för mjuka löv. Vargar började tjuta någonstans, men det var ett avlägset ljud. Natinka var inte orolig. Hon skulle nå staden långt innan vargarna fick vittring av henne.

Chikanerna, denna blandning av kineser och mexikaner, hade jagat och fått vargpopulationen att avsevärt sjunka under de senaste åren i denna södra del av kontinenten. Vargarna utgjorde inte längre något stort hot mot boskapen. Vilddjuren hade lärt sig att hållas borta från bosättningar.

De få bergslejonen var ett större hot. Hittills hade Natinka inte sett några lejon under sin långa resa söderut. De attackerade sällan människor, tröstade hon sig. Ett åskväder närmade sig och ett plötsligt blixtnedslag delade himlen i tre delar. Hästen fick ny styrka och började trava, först långsamt men sedan snabbare och snabbare. Ett kraftigt regn började falla och fick Natinka att frysa ännu mer. Hon var mycket tacksam när hon nådde utkanten av staden en halvtimme senare. Hon klappade hästen och började leta efter ett stall.

Hon hittade ett nära ett hotell. Hon lämnade hästen i god vård och checkade in på hotellet. Det var lite slitet, men hon tänkte inte stanna länge. Hon beställde smörgåsar och åt dem medan hon satt i badkaret i ångande varmt vatten. När hon kände sig klar, bestämde hon sig för att ta en titt på staden, även om det var sent.

Det hade slutat regna. Staden var lika sliten som hotellet. De flesta affärer verkade befinna sig på gränsen till det lönsamma. Butiksskyltarna dinglade i vinden, några i sidled, ingen hade brytt sig om att justera dem. Kanske var det en del av ägarnas marknadsstrategi. En garanti för billiga varor.

Hon bestämde sig för att ansluta sig till den högljudda kundkretsen i en av barerna. Hennes magra och korta lekamen gjorde det möjligt för henne att klämma sig igenom den trånga massan fram till bardisken. Hon var på väg att beställa en öl, men tvekade när hon tänkte på reglerna som Pyrrus hade fastställt. Hon hade inte följt Pyrrus råd att undvika sprit helt och hållet. Särskilt en natt som denna var alla medel tillåtna för att behålla värmen i kroppen.

Natinka hade funnit att Kerks råd var förnuftigare. En eller två drinkar, ibland kanske tre, skadade ingen. Men Pyrrus

hade varit mycket strikt. Ingen i säkerhetstjänsten fick dricka alkohol, inte i tjänst eller under fritid. Natinka tog aldrig regeln upp till diskussion. Det som inte nämndes existerade inte.

Natinka tog i stället en närmare titt på baren och kunderna. Baren i cantinan hade en känsla av nederlag, smuts och utspillda drycker, av sorglig nostalgi för halvglömda stordåd från förflutna dagar, av stunder som aldrig skulle återkomma. Flyktingar från Sydamerika på Jorden hade huvudsakligen bosatt sig i detta grannskap för tjugo år sedan och hade som alla andra försökt skapa ett civiliserat samhälle, men misslyckades med råge. Girighet och våld var alltför välbekanta begrepp för de två chikanstäderna i söder. Denna större stad hade det sämsta ryktet.

Säkerhetstjänsten med Natinka som ansvarig hade gjort sitt bästa för att städa upp i söder, men utan samarbete från stadens myndigheter kunde säkerhetsstyrkorna inte förändra mycket till det bättre. Deras åtgärder strävade främst till att hålla någon form av ordning och försöka förhindra att brott spreds till andra delar av planeten.

Natinka hade inte tagit med sig andra officerare på den här resan. Detta var bara en kort rekognosering. Hon tänkte inte ge sig till känna, inte blanda sig i någonting, bara utvärdera och avge en rapport om den aktuella situationen. Hon hade lovat sig själv att hon inte skulle rädda någon – utifall hon mot förmodan hittade de försvunna barnen. Räddningen skulle bli ett gemensamt och senare uppdrag för hela säkerhetsstyrkan.

Det var egentligen en överdrift att tala om en hel styrka. Totalt var de bara tolv, inklusive Natinka. Deras enda fördel var att de hade något bättre vapen än brottslingarna. I vilket fall som helst var de grovt underlägsna.

Natinka, ättling till det stolta Zulu-folket på Jorden och stridsutbildad av rymdäventyrarna Pyrrus och Kerk, ansvarar för säkerheten på Smaragdplaneten. Planeten har en ny koloni av blandade flyktingar från Jorden och andra kolonier i Andromedagalaxen. Oändliga dagliga konflikter måste lösas. Allt förändras när barn plötsligt försvinner. Natinka ger sig av för att utreda fallen och hamnar omedelbart i trubbel. Övontad hjälp dyker upp från två håll: Tonya, Natinkas nära vän, och Billy, en desillusionerad och psykiskt skadad lösdrivare med en egen agenda. Billy är en före detta livvakt och lönnmördare med dåligt humör och tungt sinne för tidigare gärningar. De räddar Natinka och slår sig samman för att leta efter barnen. Billy varken söker eller ifrågasätter våld tills det är absolut nödvändigt att agera. I den slutliga kampen med ledaren för det kriminella gänget inser Billy att han måste fortsätta jakten på varje medlöpare i det sönderfallande brottsliga imperiet.

Detta är den första äventyrsromanen om den tidigare prickskytten och lönnmördaren Will 'Billy' Diamond. Boken är en fristående fortsättning på Pyrrus och Kerk serien. En berättelse om vanliga människor i något välbekanta omgivningar i en galax långt, långt borta.

BoD

9 789528 066897